

Arrest

nr. 286 881 van 30 maart 2023
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. VAN VYVE
Amazonestraat 37
1060 SINT-GILLIS**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn en die handelt in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordigster van haar minderjarig kind X, op 17 juni 2022 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 4 februari 2022 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13quinquies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 22 december 2022 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 5 januari 2023.

Gelet op de beschikking van 27 januari 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 februari 2023.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. MUSTIN, die loco advocaat A. VAN VYVE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. RAUX, die loco advocaat A. DE WILDE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de ontvankelijkheid

1.1. Overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen bij beschikking van 22 december 2022 de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen. Hierin werd gesteld:

“De bestreden beslissing betreft een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13quinquies) van 4 februari 2022.

Het verzoekschrift komt onontvankelijk voor wegens laattijdigheid.

Artikel 39/57, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat het beroep tot nietigverklaring moet worden ingesteld bij verzoekschrift binnen de dertig dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen het is gericht.

Artikel 39/57, §2, tweede en derde lid van de Vreemdelingenwet stelt:

“De vervalddag is in de termijn begrepen. Is die dag echter een zaterdag, een zondag of een wettelijke feestdag, dan wordt de vervalddag verplaatst op de eerstvolgende werkdag.

Voor de toepassing van deze bepaling wordt als werkdag beschouwd, elke dag niet zijnde een zaterdag, zon- of feestdag.”

In het administratief dossier bevindt zich een lijst van aangetekende zendingen waarop de naam van verzoekster voorkomt. Blijkens de stempel aangebracht op deze lijst werd de zending op 7 februari 2022 overhandigd aan de postdiensten om te laten betekenen aan verzoekster op het op dat ogenblik geldende adres van woonplaatskeuze. Overeenkomstig artikel 39/57, §2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet begon de beroepstermijn te lopen op donderdag 10 februari 2022 en betrof de laatste nuttige dag om tegen deze beslissing een beroep bij de Raad aanhangig te maken derhalve vrijdag 11 maart 2022. Gelet op de vaststelling dat huidig verzoekschrift slechts op 17 juni 2022 op elektronische wijze aan de Raad werd overgemaakt, hetzij ruim buiten de termijn van dertig dagen die is bepaald in artikel 39/57 van de Vreemdelingenwet, komt het beroep laattijdig voor.

Verzoekster stelt in haar synthesesmemorie dat de bestreden beslissing haar nooit werd bekend-gemaakt, en dat zij er maar kennis van heeft genomen door op 19 mei 2022 een kopie van het administratief dossier op te vragen. De verwerende partij heeft volgens verzoekster een oud adres gebruikt, een opvangcentrum te Sprimont, terwijl zij reeds verhuisd was naar een adres te Luik. Dit nieuwe adres werd, zo vervolgt verzoekster, doorgegeven aan de verwerende partij in haar communicatie betreffende een lopende aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, namelijk in een e-mail van 17 januari 2022. Bijgevolg had de verwerende partij weet van het nieuwe adres, waarbij verzoekster tevens de nadruk legt op de enveloppe waarop de postdiensten aangeven dat de briefwisseling niet (meer) op het aangeduide adres wordt ontvangen.

In het administratief dossier bevindt er zich een 'Verklaring betreffende de woonstkeuze' op datum van 18 oktober 2018, die werd ondertekend door verzoekster en waarbij woonplaats werd gekozen op het adres te Sprimont waarnaar de bestreden beslissing verstuurd werd. Uit een afschrift van de bestreden beslissing die verzoekster als bijlage bij haar verzoekschrift voegt, blijkt dat ze - conform artikel 52/3, §1, laatste lid juncto artikel 51/2 van de Vreemdelingenwet - per aangetekend schrijven werd verzonden naar dit betwiste adres. Overeenkomstig artikel 51/2, vijfde lid van de Vreemdelingenwet “(...) is elke kennisgeving geldig wanneer ze naar de gekozen woonplaats van betrokkene verstuurd wordt bij een ter post aangetekende zending of per bode tegen ontvangstbewijs. (...)” Overeenkomstig artikel 51/2, vierde lid van de Vreemdelingenwet komt het aan verzoekster toe om een eventuele wijziging van de gekozen woonplaats per aangetekende zending aan verweerder kenbaar te maken. Dit staat ook expliciet vermeld in de bovenvermelde door verzoekster ondertekende verklaring betreffende de woonstkeuze van 18 oktober 2018. Een e-mail van verzoeksters advocate van 17 januari 2022 in het kader van een lopende aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet gericht aan de verwerende partij waarin ze aankondigt dat ze verhuisd is naar een ander verblijfsadres, kan dus niet beschouwd worden als een wijziging van de gekozen woonplaats waar men briefwisseling wenst te ontvangen.

Waar verzoekster repliceert op de nota met opmerkingen door artikel 62, § 3, tweede lid van de Vreemdelingenwet te citeren en te stellen dat zij de verwerende partij op de hoogte had gesteld van haar nieuwe verblijfplaats en dat het adres in Sprimont op het moment van de bestreden beslissing “haar

woonplaats” niet meer was, treedt de Raad de verwerende partij bij waar ze in haar nota stelt dat de adreswijziging enkel gebeurd is in het kader van een procedure op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en de woonplaats hiermee overeenkomstig de hierboven weergegeven bepalingen van artikel 51/2, vierde lid van de Vreemdelingenwet niet werd gewijzigd. Dat verzoekster al dan niet daadwerkelijk verblijft op de gekozen woonplaats doet ook niet ter zake. De Raad wijst erop dat een verblijfplaats iets anders is dan de gekozen woonplaats zoals bedoeld in artikel 51/2 van de Vreemdelingenwet. Betreffende de enveloppe waarop de postdiensten aangeven dat de briefwisseling niet (meer) op het aangeduide adres wordt ontvangen, wijst de Raad erop dat het aan verzoekster toekwam om op de gepaste wettelijke wijze een wijziging van gekozen woonplaats door te geven waar zij briefwisseling wenst te ontvangen.

Verzoekster houdt afsluitend voor dat de verwerende partij “(...) bewust [heeft] besloten om de beslissing per aangetekend schrijven aan de eerdere verblijfplaats van de eiseres te betekenen, terwijl zij perfect wist dat de eiseres niet op het adres verbleef. (...)”. Verwerende partij heeft correct gehandeld volgens de hierboven vermelde wettelijke bepalingen. Waar verzoekster nog verwijst naar haar recht op een effectief rechtsmiddel, wijst de Raad erop dat de termijn vervat in voormeld artikel 39/57, eerste lid van de Vreemdelingenwet van openbare orde is en strikt moet worden toegepast. De Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden indien hij een laattijdig ingesteld beroep toch ten gronde zou behandelen (RvS 18 juni 2004, nr. 132 671).

In tegenstelling tot wat verzoekster voorhoudt, lijkt de bestreden beslissing dan ook wel degelijk naar het correcte adres te zijn verstuurd en is de beroepstermijn wel degelijk beginnen lopen. De exceptie van onontvankelijkheid van het beroep wegens laattijdigheid, opgeworpen in de nota met opmerkingen lijkt dan ook te moeten worden bijgetreden.”

1.2. Verzoekster richt op 5 januari 2023 een schrijven aan de Raad waarin zij verzoekt te worden gehoord. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt verzoekster kenbaar het niet eens te zijn met de in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, §3 van de Vreemde-lingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dat, voor zover in dit verzoek meer wordt aangevoerd dan dat, hiermee geen rekening moet worden gehouden omdat het niet de vorm kan aannemen van een bijkomende memorie waarop de Raad dient te antwoorden (cf. RvS 22 november 2018, nr. 13.065 (c)). Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe verzoekster ter terechtzitting de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift of – in voorkomend geval – de synthesememorie, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten.

1.3. In het proces-verbaal van terechtzitting van 23 februari 2023 staat het volgende vermeld:

“De zaken 276 772 en 276 768 (volgnr. 28) worden samen opgeroepen en behandeld.

De voorzitter zet de gronden uiteen van de beschikkingen die het voorwerp uitmaken van de verzoeken om te worden gehoord. De verzoekende partijen menen dat de bestreden beslissingen hen niet op correcte wijze werden ter kennis gebracht; met name heeft de verwerende partij deze verstuurd naar een oud adres, terwijl zij hun nieuwe adres hadden meegedeeld in hun aanvraag om machtiging op verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 en de beslissing inzake deze aanvraag hen ook werd ter kennis gebracht op dit nieuwe adres. Aldus blijkt dat de verwerende partij op de hoogte was van hun nieuwe adres en is er sprake van een verkeerde beoordeling in de beschikkingen. Waar de voorzitter hen erop wijst dat zij hiermee louter herhalen wat zij in punt III van hun synthesememories hebben uiteengezet over de ontvankelijkheid van hun beroepen, maar niet reageren op wat hierover in de beschikkingen kan worden gelezen, bevestigen de verzoekende partijen dit uitdrukkelijk. De verwerende partij heeft bij dit alles geen opmerkingen.”

1.4. Door te volharden in wat in de synthesememorie werd ontwikkeld – met name een herhaling van wat in het verzoekschrift kon worden gelezen op het vlak van de ontvankelijkheid, aangevuld met een reactie op de nota met opmerkingen – wordt de beschikking niet onderuit gehaald. De Raad wenst nog te benadrukken dat de woonplaatskeuze opgelegd door artikel 9quater van de Vreemdelingenwet op het ogenblik van het indienen van een aanvraag voor een machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet niet kan worden gelijkgesteld met een wijziging van de gekozen woonplaats zoals

geregeld in artikel 51/2 van de Vreemdelingenwet. Vermits niet blijkt dat het adres in Sprimont waarnaar de bestreden beslissing werd verstuurd, niet (meer) de gekozen woonplaats was zoals bedoeld in artikel 51/2 van de Vreemdelingenwet, is de kennisgeving op dit adres rechtsgeldig gedaan, dit overeenkomstig het gestelde in artikel 62, §3, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

Het beroep is derhalve onontvankelijk ratione temporis.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig maart tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA